

чаваше само, но не бѣ развратила сърцето му никоги. Благоразу-
 менъ, колкото не са надѣхж другаритѣ му, той позна че тѣ хвър-
 ляж око на богатството му и злоупотребявахж младата му неопы-
 тность, но той оцѣняваше богатството като производител на раз-
 влеченіята, къмъ които са привързваше отъ симпатичната си младостъ.
 Наистина, той осѣщаше въ себеси една жада къмъ поблагородны по-
 мысли, една наклонность къмъ повисокъ кржгзоръ отъ живота,
 който посветяваше до сега на развлечения и веселбы, но тогашныйтѣ
 свѣтъ приличаше на единъ пространенъ затворъ, на който импера-
 торскій стражъ бѣше владѣтельтъ на Римъ, и добродѣтеля на Глав-
 ка, която въ прекраснытѣ дни на Аенны бы подбудила честолюбieto
 му къмъ доброто и ирекрасното, направила го бѣ безстрастенъ слу-
 га на робската му епоха. Лѣжовната и заражена онѣзи цивилизациѣ
 преграждаше му пътя къмъ сѣко благородно стремление. Тшеславie-
 то на челоуѣцитѣ подчинены на единъ дворъ сладострастенъ и само-
 властенъ, гоняше са ревнистно подиръ ласкателството и интригытѣ
 и само отъ сребролюбieto са подбуждаше. Сѣкій търсяше претор-
 ство за да управлява область съ цѣль да граби, защото мѣстата бѣ-
 хж предлогъ за грабителства. Любовьта къмъ славата въ малкытѣ
 държавы, въ Елада на примѣръ, бѣше поблагородна и почиста, и
 колкото предѣлытѣ имъ бѣхж потѣсны, толкози пораспаленъ са по-
 казваше патриотизмътъ. Дѣятеленъ и възвышенъ бѣше духътъ, сѣ-
 кий гражданинъ надзираваше за дѣлата на частнытѣ лица, общийтѣ
 интересъ са гледаше като частенъ, на кѣдѣто и да са обръняше е-
 динъ гражданинъ намѣрваше малката онѣзи окржжность заселена отъ
 челяди, съ които отъ младъ бѣше опознатъ; похвалы на съгражда-
 нытѣ бѣхж за него милванія на пріятели. Но въ римската държавя
 градътъ бѣше дворѣтъ; мѣстото въ което са раждаше челоуѣкъ не
 са гледаше като отечество; областитѣ, нему неизвѣстны и разли-
 чны отъ мѣсторожденieto му по обычантѣ и по езика, не можехж
 да възбуджтъ въ него патриотизмъ, подвигытѣ на праотцытѣ не при-
 надлежахж нему. Придворнытѣ сѣнувахж благоволение намѣсто слава,
 а неспридворнытѣ не отдавахж никоя цѣна на общото мѣнше и не-
 насыгнотыта на частнытѣ лица бѣше едничката благородна и господ-
 ствующа страсть.

Тѣй слѣдователно най пламеннытѣ наклонности на Главка, вж-
 трѣ въ душата му свързаны, не намѣрвахж дѣ да са излѣжтъ, ос-
 вѣнъ въ цвѣтущата му фантазія, която украсяваше наслажденіята
 му съ изящность и мыслитѣ му съ поезія. Той не считаше бездѣй-
 ствieto толкосъ достопрезрптелно, колкото сношенieto на тунѣдцы-